

Arrest

nr. 204 849 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 8 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 juni 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01/12/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts- adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 23/06/2015), hij concludeerde dat: ‘Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra- indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Servië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar Servië.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf.

(…)”

1.3. Tevens op 26 juni 2015 wordt aan de verzoekende partijen ieder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

(…)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)"

En:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Servië

+ minderjarig kind:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)"

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) vernietigt deze beslissingen bij arrest met nummer 168 652 van 30 mei 2016.

1.5. De Raad van State vernietigt het arrest van de Raad op 28 november 2017 met arrestnummer 239.975 omdat rekening werd gehouden met een psychiatrisch verslag van 30 mei 2015. Dit verslag werd naar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzonden op de dag van het nemen van de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de onbekwaamheid op van de derde verzoekende partij vanwege diens minderjarigheid.

2.2. De Raad stelt vast dat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). Gelet op de zeer jeugdige leeftijd van de derde verzoekende partij, op het moment van indienen van het beroep bij de Raad vijf jaar, kan evenmin aanvaard worden dat zij voldoende onderscheidingsvermogen bezit om op zelfstandige wijze een beroep bij de Raad in te dienen.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het ingesteld werd door de derde verzoekende partij.

2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens de exceptie van gebrek aan belang op ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij.

2.4. Daar het beroep onder punt 2.2. al onontvankelijk werd verklaard voor wat betreft de derde verzoekende partij, bestaat er geen noodzaak tot uitspraak wat betreft de opgeworpen exceptie van gebrek aan belang ten aanzien van deze derde verzoekende partij.

2.5. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de tweede verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet haar bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er blijkt dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk de naam van de tweede verzoekende partij vermeldt en haar tevens ter kennis werd gebracht. Tevens blijkt dat zij ingevolge het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. In die omstandigheden kan niet besloten worden dat de tweede verzoekende partij geen persoonlijk belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"(...)

De bestreden beslissing gaat nog steeds voorbij aan de realiteit van verzoekster, zoals uiteengezet in haar initieel verzoekschrift 9ter:

Verzoekster behoort tot de Albanese minderheid in Servië. Zij spreekt uitsluitend Albanees. Een adequate toegang tot het Servische hulpverleningssysteem dient dus noodzakelijkerwijs in het Albaneesplaats te vinden. Bovendien moet een Albanees sprekende psychiater vertrouwd zijn met de behandeling van trauma 's die beschreven worden in het psychiatrisch rapport dat verzoekster aanreikte initieel

In de praktijk is psychische gezondheidszorg voor een lid van de Albanese minderheid in Servië niet aanwezig Zeker niet wanneer het gaat om specifieke traumaverwerking zoals in casu. "

De huidige bestreden beslissing stelt op algemene wijze dat de gezondheidszorg in Servië toegankelijk en algemeen is (cf SOS Rapporten). Zij spitst zich nog steeds niet toe op de werkelijke en reële toegankelijkheid tot een Albanees sprekende psychiater. Ook bepalingen omtrent de zogenaamde Wet op het verbod op discriminatie, zijn slechts zeer theoretisch en blijven vaag en algemeen: "Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Servië aanwezig. De rechten van minderheden worden over het algemeen gerespecteerd. "

Na vernietiging van de eerste beslissing DVZ dd. 10/02/2014 door de Raad, stelde de Artsadviseur in zijn verslag van 23/06/2015:

"Vermits de psychologische en psychiatrische begeleiding momenteel hier in België gebeurt met de hulp van een tolk, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat een begeleiding met tolk evenzeer of nog beter mogelijk zal zijn in Servië Het is dan ook niet absoluut noodzakelijk dat de opvolging enkel door een Albanees sprekende psychiater zou dienen te gebeuren. " (gevoegd bij de bestreden beslissing onder stuk 1)

Deze arts gaat in deze veronderstelling compleet voorbij aan het werkelijke ziektebeeld van verzoekster, aangezien uit het medisch dossier duidelijk blijkt dat zij aan PTSD lijdt voortvloeiend uit de Servische oorlog. Diezelfde Servische gemeenschap discrimineert nog steeds de Albanese minderheid. De (al te eenvoudige) veronderstelling dat zij dan maar beroep kan doen op een tolk, betekent dus nog steeds dat DVZ er van uit gaat dat zij voor een behandeling te rade kan gaan bij een Servische arts. Gezien het

ziektebeeld is dit in feite niet mogelijk. Het is alsof men er van uit gaat dat de Joodse oorlogsslachtoffers na de holocaust ook terecht konden bij een Duits psychiater. Dat is een absurde redenering.

De motivering van huidige beslissing biedt nog steeds geen antwoord op de pertinente problematiek van de toegang van leden van de Albanese minderheid tot hoogopgeleide psychiaters die hen kunnen behandelen in hun moedertaal.

De redenering dat in België de behandeling lukt met een tolk, is waar, maar dat is uiteraard omdat de Belgische arts 'neutraal' staat in het conflict. De Belgische psychiater en psycholoog zijn immers zelf geen Serviërs...

Wanneer men iemand de toegang tot verblijf ontzegt en stelt dat er in het land van herkomst voldoende toegang is en geen discriminatie, moet men in concreto dit aantonen voor het geval dat voorhanden ligt. Men blijft te vaag en te algemeen en veelal theoretisch. De praktijk op het terrein is dat er nog steeds grotendeels discriminatie bestaat ten aanzien van de Albanese minderheid en dat er geen toegang is tot een hoog opgeleide vertrouwenspersoon, zoals een psychiater met specialisatie traumabehandeling.

*De bestreden beslissing is niet afdoende naar recht gemotiveerd.
(...)"*

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

3.5. Het medisch advies van de arts-adviseur van 23 juni 2015 luidt als volgt:

"(...)

Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.11.2011.

Voorgelegde medische attesten:

-Medisch certificaat de dato 20/10/2011 van dr. L.. Veralgemeende angst, depressie.

-Psychiatrisch verslag de dato 20/10/2011 van dr. L.. Depressie, post-partum depressie, posttraumatische symptomen, veralgemeende angst.

-20/9/2011: verslag van psycholoog M.

-Medisch certificaat de dato 18/09/2012 van dr. L.. Veralgemeende angst, depressie.

-Psychiatrisch verslag de dato 10/09/2012 van dr L.. Posttraumatische stress, depressie.

-Psychiatrisch verslag de dato 10/02/2013 van dr L.. Angstige persoonlijkheid, depressie.

-Psychiatrisch verslag de dato 17/06/2013 van dr. L.. Suïcidaire ideaties, angst.

-Standaard medisch getuigschrift de dato 17/06/2013 van dr L.. Suïcidaire ideaties.

-Psychiatrisch verslag de dato 10/11/2013 van dr. L.. Gedeprimeerd, gegeneraliseerde angst.

-Standaard medisch getuigschrift de dato 15/11/2013 van dr L.. Borderline persoonlijkheid, veralgemeende angst en paniekaanvallen, depressieve toestand, zwak globaal functioneren.

Bespreking:

Uit dit medisch dossier samengesteld uit de hoger vermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van een depressie/PTSD en gegeneraliseerde angst. Het is blijkbaar zeer moeilijk om tot een éénduidige diagnose te komen, wat misschien ook verklaard waarom er zoveel van medicatie reeds is veranderd.

Gezien de suïcidaire ideaties is het aangewezen dat een behandeling bij een psychiater en/of psycholoog gecontinueerd wordt en dat de behandeling met psychofarmaca verdergezet wordt.

Beschikbaarheid van de medische zorgen in Servië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Informatie afkomstig van International SOS van 10/01/2013 met uniek referentienummer RS-3155-2014

-Informatie afkomstig van International SOS van 05/12/2013 met uniek referentienummer BMA-5156.

-Informatie afkomstig van International SOS van 05/12/2013 met uniek referentienummer BMA-5159.

De mogelijkheden voor verdere psychiatrische behandeling zijn beschikbaar. Opvolging en behandeling bij een psychiater kan zowel op ambulante basis als in een hospitaalsetting. Er zijn eveneens psychologen beschikbaar om de psychotherapie te continueren. Vermits de psychologische en psychiatrische begeleiding momenteel hier in België gebeurd met de hulp van een tolk, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat een begeleiding met tolk evenzeer of nog beter mogelijk zal zijn in Servië. Het is dan ook niet absoluut noodzakelijk dat de opvolging enkel door een Albanees sprekende psychiater zou dienen te gebeuren.

Fluoxetine kan gesubstitueerd worden door Escitalopram, Citalopram of Sertraline. Alprazolam is beschikbaar. Bromazepam is beschikbaar. Temesta (Lorazepam) kan gesubstitueerd worden door Diazepam dat beschikbaar is. Amisulpiride en Anafranil kunnen vervangen worden door andere psychotrope medicatie zoals Quetiapine, Olanzapine, Mirtazapine of Risperidone die allen beschikbaar zijn.

Toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg.

In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering.

De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval – en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten- moet de patiënt helemaal niets zelf betalen.

Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).

Wat betreft de sociale zekerheid heeft men in Servië recht op een werkloosheidsuitkering wanneer men minstens 12 maanden bijgedragen heeft gedurende de laatste 18 maanden. Voor verzoeker zal dit waarschijnlijk niet het geval zijn. Indien hij of zij geen inkomen kan verwerven uit arbeid, kan betrokkene rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. De andere voorwaarden zijn het hebben van de Servische nationaliteit en uiteraard het verblijf. Een alleenstaande zonder middelen ontvangt 5.820 RSD per maand (50,87 euro), een familie bestaande uit 5 personen 11.646 RSD per maand (101,79 euro). Dit kan nog aangevuld worden met andere sociale uitkeringen.

De Europese Commissie meldt in haar Vooruitgangsrapport van 14 oktober 2009 dat het Servische Ministerie voor mensenrechten en minderhedenrechten erin geslaagd is om de Servische administratie bewust te maken van de internationale verplichtingen op het gebied van mensenrechten. De “wet op het verbod op discriminatie” werd in maart 2009 aangenomen. Deze wet is een duidelijke stap voorwaarts in de bescherming van de gelijkheid. De wet voorziet tevens in gerechtelijke bescherming. De commissaris zal zich bezighouden met alle gevallen van discriminatie, behalve diegene die al door de rechterlijke macht behandeld worden. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Servië aanwezig.

De rechten van minderheden worden over het algemeen gerespecteerd.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Servië mogelijk is.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Servië, het land waar zij ruim 21 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Servië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar Servië.

(...)"

3.6. Vooreerst stipt de Raad aan dat hij geen rekening kan houden met het psychiatrisch verslag van 30 mei 2015. Hij moet zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en mag enkel rekening houden met de gegevens waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon of moest beschikken op dat ogenblik. Gelet op de onzekerheid of de bestreden beslissingen al genomen waren toen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij mail van 26 juni 2015 om 12.37 uur dit verslag ontving, en gelet op het arrest van de Raad van State met nummer 239 975 van 28 november 2017 houdt de Raad geen rekening met de inhoud van dit verslag.

3.7. Verzoekende partijen verwijten de bestreden beslissingen niet afdoende rekening te houden met hun Albanese origine en de behandeling van de Albanese minderheden in Servië, en met het werkelijk ziektebeeld van de eerste verzoekende partij. Uit het medisch dossier blijkt dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom (PTSD), voortvloeiend uit de Servische oorlog. Deze Servische gemeenschap discrimineert nog steeds de Albanese minderheid terwijl de verwerende partij oordeelt dat zij behandeld moet worden door een Servische arts/psychiater. De motivering geeft geen antwoord op de pertinente vraag hoe de eerste verzoekende partij, behorend tot de Albanese minderheid, toegang kan krijgen tot een hoogopgeleide psychiater. Het medisch advies is op dat vlak te vaag en niet concreet.

3.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij diverse psychiatrische rapporten heeft neergelegd met betrekking tot haar aandoening.

Uit het psychiatrisch verslag van 10 september 2012 blijkt onder meer dat de eerste verzoekende partij omwille van haar ervaringen in het verleden alles in het herkomstland als vijandig beschouwt, waaronder de Serviërs, en dat deze angst steeds aanwezig is en haar algemene ongerustheid voedt, alsook haar depressieve symptomen.

Uit het psychiatrisch verslag van 17 juni 2013 blijkt dat haar angsten onder meer gegrond zijn op haar overtuiging dat zij ernstige, slechte zaken zullen meemaken bij terugkeer (*"Elle reste sans aucune nouvelle de sa famille, avec l'angoisse et la certitude que s'ils devaient rentrer en Serbie, son mari ou elle même seraient gravement mis à mal par leurs familles respectives. Elle a aussi la conviction qu'elle serait humiliée, maltraitée vu ses origines"*).

Uit het psychiatrisch verslag van 10 november 2013 blijkt onder meer dat de eerste verzoekende partij zich in Servië, omwille van haar Albanese origine, slecht behandeld voelt en noteert de psychiater dat: *"L'idée d'un retour lui est insupportable et si elle ne suiciderait pas malgré son envie "impulsive", à cause de son fils et de son mari, je crois que son angoisse d'abandon, l'idée de se retrouver sans Mme Coekelenberg, pour laquelle elle a développé un transfert "maternel", sans les rares repères qu'elle a pu se créer ici, l'amènerait à un état de déréliction, d'abandonnisme, et nous craignons une décompensation psychotique (...)"*. Hieruit blijkt dat de behandelende psychiater van oordeel is dat de eerste verzoekende partij bij terugkeer naar het herkomstland in een psychotische decompensatie zal terechtkomen. Deze psychiater bevestigt dat de angst en paniekaanvallen dateren van de aanwezigheid van Servische soldaten in haar thuisstad. Het Servisch ziet zij als de taal van de vijand (*"qu'elle voit comme une langue "ennemie" (...)"*).

In de aanvraag van 8 november 2011 wijst de eerste verzoekende partij op de afwezigheid van psychische gezondheidszorg voor de Albanese minderheid, zeker wanneer het gaat om haar “noodzakelijke psychiatrische behandeling”. Zij wijst erop dat niet alleen de behandeling in het Albanees moet geschieden, maar wijst op de trauma's, in de psychiatrische verslagen beschreven. Deze handelen over haar angsten tegenover de Serviërs.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat, wanneer de aandoening een behandeling vereist, wat *in casu* niet wordt ontkend, moet nagegaan worden of een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

In casu blijkt wel dat de arts-adviseur is nagegaan of een behandeling mogelijk is, maar heeft hij nagelaten te onderzoeken of dit gaat om een adequate behandeling, dit in het licht van de vermeldingen in de diverse door de eerste verzoekende partij voorgelegde medische stukken die stellen dat in de ogen van de eerste verzoekende partij de Serviërs vijanden zijn, waarvoor zij angsten en paniekaanvallen kent en die wijzen op de sterke vertrouwensband opgebouwd met mevrouw C., therapeute (zie ook laatste alinea psychiatrisch verslag van 17 juni 2013). Er wordt gewezen op het paranoïde gedrag en een loskoppeling van de realiteit. De verzoekende partijen merken correct op dat geen rekening werd gehouden, of dit minstens niet blijkt, met een behandeling door een psychiater van een andere nationaliteit dan Servisch, terwijl het paranoïde gedrag en de PTSD, waaraan de eerste verzoekende partij lijdt en die niet in vraag werd gesteld door de arts-adviseur, hun oorzaak vinden in gedragingen van Serviërs en resulteerden in de angstbeleving voor Serviërs.

3.9. De algemene stelling in het advies over het verbod op discriminatie in Servië kan aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk doen, nu het steunt op een vooruitgangsrapport van 2009 en niet specifiek rekening houdt met de oorsprong en aard van de angsten, gericht tegenover personen met een Servische nationaliteit. In dit geval gaat het niet alleen over bescherming van rechten. De loutere vaststelling dat de eerste verzoekende partij kan bijgestaan worden door een tolk, gaat voorbij aan dit gegeven. Het blijkt niet afdoende of de arts-adviseur rekening houdt met de oorzaak van de ziekte en of dat hierdoor de ziekte kan behandeld worden door een arts met Servische origine, ook al wordt de eerste verzoekende partij bijgestaan door een tolk.

Evenmin kan uit de concrete bronnen, waarop de arts-adviseur zich steunt (onder meer de MedCOI-documenten), nagegaan worden of de behandeling enkel kan verder gezet worden door artsen van Servische origine, hetzij er een psychiater voorhanden is met een andere origine dan het Servisch.

De repliek in de nota met opmerkingen kan evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Immers meent de verwerende partij dat de arts-adviseur door te stellen dat het blijkbaar zeer moeilijk is om tot een éénduidige diagnose te komen, hiermee heeft aangegeven dat het geen vaststaand gegeven is dat de eerste verzoekende partij aan PTSD lijdt ten gevolge van de Servische oorlog, maar de Raad kan de verwerende partij hierin niet volgen. Immers blijkt uit dergelijke bewoordingen niet dat de arts-adviseur de diagnose als dusdanig betwist, laat staan dat hij betwist dat de aandoening het gevolg is van feiten die zich hebben voorgedaan in het land van herkomst. Gelet op de bespreking hoger, is de kritiek dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de Albanese minderheid in Servië wordt gediscrimineerd, evenmin relevant.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Daar de verzoekende partijen omwille van deze nietigverklaring terugvallen op een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zij ten gevolge hiervan opnieuw onder attest van immatriculatie vallen in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent deze aanvraag, dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens te worden vernietigd, nu men niet tegelijkertijd voorlopig kan toegelaten zijn om op het grondgebied te verblijven en illegaal kan zijn.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN